

[...]

32.417/II/PN

[...]

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) heeft in haar vergadering van 28 september 2000 een klacht onderzocht van een inwonster van Lichtervelde tegen uw bestuur wegens schending van de bij K.B. van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (S.W.T.)

De klaagster, gevestigd in het Nederlandse taalgebied, diende bezwaar in tegen de aanslag in de gemeentebelasting van de stad Beaumont (aanslagjaar 1998). Zij stelde haar bezwaarschrift in het Nederlands. De stad Beaumont stuurde haar bezwaarschrift terug met de vraag om haar correspondentie in het Frans te willen stellen.

De raadsman van de klaagster stuurde het bezwaarschrift opnieuw in het Nederlands, terug aan de stad Beaumont en verwees daarbij naar artikel 30 van de Grondwet. Hij schrijft: “Artikel 30 van de Grondwet bepaalt dat het gebruik van de talen vrij is voor particulieren. Daaruit vloeit voort dat een Nederlandstalige burger zich derhalve in het Nederlands mag uitdrukken wanneer hij zich tot een in het Franse taalgebied gevestigd bestuur richt”.

*

* *

Artikel 12, eerste lid, van de S.W.T., stelt:

“Iedere plaatselijke dienst die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, onverminderd de mogelijkheid die hem gelaten wordt aan de particulieren, die gevestigd zijn in een ander taalgebied, te antwoorden in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen”.

2.

Het aanslagbiljet is een akte in de zin van de S.W.T. De V.C.T. oordeelde inderdaad dat uitvoerbaar verklaarde belastingkohieren als akten in de zin van de taalwetgeving moeten worden beschouwd. (cfr. o.m. de adviezen 2.111 van 12 december 1967 en 3.285 van 20 april 1972).

Overeenkomstig artikel 13, § 1, eerste lid, S.W.T., stelt iedere plaatselijke dienst die in het Nederlandse of in het Franse taalgebied is gevestigd, de akten die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied.

Artikel 13, § 1, tweede lid, S.W.T., bepaalt: “Iedere belanghebbende die er de noodzaak van aantoonst, kan zich kosteloos een gewaarmerkte vertaling in het Nederlands, in het Frans of in het Duits, naar gelang van het geval, laten uitreiken. Die vertaling heeft waarde van uitgifte of van gelijkkluidend afschrift. De belanghebbende vraagt ze aan de gouverneur van de provincie van zijn woonplaats of, indien het een vertaling in het Duits geldt, aan de gouverneur van de provincie Luik.”

*

* *

De V.C.T. stelt vast dat particulieren, overeenkomstig artikel 30 van de Grondwet het recht hebben zich in hun taal uit te drukken.

De betrekkingen tussen de plaatselijke diensten en de particulieren zijn, op grond van het tweede gedeelte van artikel 30, Grondwet, geregeld bij artikel 12 van de S.W.T. Het antwoorden aan een particulier, gevestigd in een ander taalgebied, in de taal waarvan de betrokkene zich bedient is dan ook een mogelijkheid doch houdt geen enkele verplichting in voor de stad Beaumont.

Het aanslagbiljet anderzijds, is een akte in de zin van de S.W.T. Overeenkomstig artikel 13, § 1, eerste lid, S.W.T. moet zij gesteld worden in de taal van het gebied wanneer zij uitgaat van een plaatselijke dienst, gevestigd in het Nederlandse of Franse taalgebied. De stad Beaumont moet derhalve de akte stellen in het Frans. Een vertaling ervan kan worden bekomen, zoals hiervoren is gesteld.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht stelt vast dat de stad Beaumont geen enkele handeling heeft gesteld in strijd met de taalwetgeving. Zij is dan ook van oordeel dat de klacht ontvankelijk is, doch ongegrond.